

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการให้ความร่วมมือกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของตนเองที่แตกต่างกัน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6

สมมุติฐานในการวิจัย

เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันจะมีคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ แตกต่างกันโดยเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่จะมีคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือสูงกว่าแบบอื่น

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 5 - 6 ของโรงเรียนสหศึกษาขนาดใหญ่ในเขตเมือง จังหวัดยโสธร ทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวน 120 คน โดยแบ่งตามรูปแบบการ อบรมเลี้ยงดูออกเป็น 4 แบบ คือ

1. รูปแบบการเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ จำนวน 30 คนชาย 15 คนหญิง 15คน
2. รูปแบบการเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม จำนวน 30 คนชาย 15 คนหญิง 15 คน
3. รูปแบบการเลี้ยงดูแบบรักตามใจ จำนวน 30 คนชาย 15 คนหญิง 15คน
4. รูปแบบการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จำนวน 30 คนชาย 15 คนหญิง 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. มาตรการวัดการอบรมเลี้ยงดู ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร งานวิจัย และดำเนินการสร้างข้อ
 กระทบตามแนวคิดของ Baumrind (1975) Maccoby และ Martin (1983)

2. แบบสอบถามครูประเมินเด็กที่มีพฤติกรรมให้การให้ความร่วมมือ โดยผู้วิจัยได้ศึกษา
 เอกสาร งานวิจัย และดำเนินการสร้างตามนิยามของพฤติกรรมให้การให้ความร่วมมือ(Cooperative
 Behavior)โดยอาศัยแนวคิดของThe Prosocial Behavior Questionnaire ซึ่งพัฒนาโดย Weir และ
 Duveen (Weir & Duveen, 1981 cited in Dekovic & Janssens, 1992)

3. แบบวัดพฤติกรรมให้การให้ความร่วมมือโดยวิธีสังเกตเป็นเครื่องมือประเมิน
 พฤติกรรมให้การให้ความร่วมมือของเพื่อน

4. แบบการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมให้การให้ความร่วมมือ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ขอนหนังสือเพื่อขอความร่วมมือ จากบัณฑิตวิทยาลัย ไปยื่นกับผู้อำนวยการโรงเรียน
 ทั้ง 3 แห่ง
2. ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดย
 - 2.1 ขอความร่วมมือจากครูประจำชั้นให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ทุกคน จำนวน
 1,100 คน ทำมาตรการวัดการอบรมเลี้ยงดูเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
 - 2.2 ผู้วิจัยทำการแบ่งกลุ่มนักเรียนที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบตามเกณฑ์ที่
 กำหนดไว้จากคะแนนที่ได้รับจากมาตรการวัดการอบรมเลี้ยงดู
 - 2.3 ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Random Sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีการ
 อบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบ แบบละ 30 คน เพศชาย 15 คน !เพศหญิง 15 คน
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ทุกห้องที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดสังเกต
 มิติและผู้วิจัยทำการตรวจรวบรวมคะแนนจากแบบวัดสังเกตมิติของกลุ่มตัวอย่าง
4. ผู้วิจัยให้ครูประจำชั้นทำการประเมินพฤติกรรมให้การให้ความร่วมมือของนักเรียนที่เป็น
 กลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคลและผู้วิจัยทำการตรวจรวบรวมคะแนนจากแบบประเมินพฤติกรรม
 ให้การให้ความร่วมมือของครูจากกลุ่มตัวอย่าง

5. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 120 คน หลังจากนั้นทำการรวบรวมคะแนนจากแบบบันทึกพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลไปวิเคราะห์ด้วย เครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS / PC+ (Statistical Package For Social Science Version / Personal Computer Plus) โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. หาค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากแบบวัดสังคมมิติและแบบทดสอบครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ

2. วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) ของคะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของเด็กรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบ ถ้าพบความแตกต่างใช้ Tukey เพื่อหาความแตกต่างรายคู่

3. วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) ของคะแนนจากแบบวัดสังคมมิติ กับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบถ้าพบความแตกต่างใช้ Tukey เพื่อหาความแตกต่างรายคู่

4. วิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของเด็กกับคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติของนักเรียน โดยใช้วิธีวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

5. วิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของเด็กกับคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือจากแบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ โดยใช้วิธีวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

6. วิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบวัดสังคมมิติของเด็กกับคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือจากแบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ โดยใช้วิธีวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ผลการวิจัย

1. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่มีคะแนนความร่วมมือเฉลี่ยจากแบบวัดสังคมมิติสูงสุด ส่วนเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม แบบรักตามใจ และแบบปล่อยปละละเลยมีคะแนนความร่วมมือเฉลี่ยจากแบบวัดสังคมมิติไม่แตกต่างกัน
2. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่มีคะแนนความร่วมมือเฉลี่ยจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือสูงสุด ส่วนเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม แบบรักตามใจ และแบบปล่อยปละละเลยมีคะแนนความร่วมมือเฉลี่ยจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือไม่แตกต่างกัน
3. คะแนนความร่วมมือจากแบบวัดสังคมมิติของเด็กมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือและคะแนนจากการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมทั้งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ แบบใช้อำนาจควบคุม แบบรักตามใจและแบบปล่อยปละละเลย
4. คะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมทั้งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ แบบใช้อำนาจควบคุม แบบรักตามใจและแบบปล่อยปละละเลย

ข้อเสนอแนะ

1. ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีข้อจำกัดเนื่องจากศึกษากลุ่มตัวอย่างในเขตจังหวัดยโสธรเท่านั้น จึงเป็นที่น่าสนใจว่าในแต่ละภาคของประเทศไทย ที่มีขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมประเพณีที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีการแตกต่างกันค่อนข้างสูง การอบรมเลี้ยงดูและวัฒนธรรมการให้ความร่วมมือของเด็กจะแตกต่างกันหรือไม่ ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในกลุ่มประชากรดังกล่าว
2. ในการศึกษาพฤติกรรมการให้ความร่วมมือในครั้งต่อไปนอกจากจะใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรม ใช้แบบวัดสังคมมิติประเมินผลการให้ความร่วมมือแล้ว ควรจะใช้การศึกษาด้วยวิธีอื่น ๆ ด้วย เช่น วิธีใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของเด็กเอง
3. ควรศึกษาความสัมพันธ์ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับตัวแปรอื่น ๆ เช่น พฤติกรรมการเอื้อเฟื้อ พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมการแบ่งปัน เป็นต้น เพื่อเป็นแนวทางในการอบรมเลี้ยงดูเด็กให้มีคุณภาพต่อไป

4. การศึกษาพฤติกรรมทำให้ความร่วมมือ โดยศึกษาถึงความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่น ๆ เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาและระดับการศึกษา เป็นต้น
5. ควรมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมเพื่อเปรียบเทียบกันในแต่ละวัยเช่นเด็กก่อนวัยเรียน เด็กวัยเรียน เด็กวัยรุ่น เพื่อทราบแนวโน้มของพฤติกรรมทำให้ความร่วมมือ